

JOAN COLOMO

"*Sóc totalment antisistema*"

Pau Planas

Joan Colomo acaba de publicar 'Sistema' (Bcore, 2016), el cinquè treball de la seva trajectòria. Pocs dies després de la seva publicació, el cantant ens rep a la seu de la discogràfica per parlar-ne en detall.

D'entrada, *Sistema* sembla un disc molt lliure, on a cada cançó has posat allò que et venia de gust en aquell moment. Realment és així?

Sí, amb el primer disc que vaig fer ja tenia la idea d'experimentar i fer el que em sortís, sense pensar en res. Potser en el disc següent o en el tercer vaig tenir algun moment d'intentar pensar què és el que li havia agradat a la gent i intentar anar per allà per no *liar-la*, però llavors t'adones que això és impossible i que a la gent li agrada o no li agrada independentment del que tu facis i l'únic que et queda és fer el que et surti.

Dedicar una cançó als advocats és la màxima expressió d'aquesta llibertat?

Sí, és perdre la vergonya. Amb moltes de les cançons que he anat fent, quan les veia gravades, pensava 'quina vergonya això que estàs dient!'. Al final vas perdent la vergonya i et vas deixant anar. Tot i que aquesta cançó és més fruit de la desesperació de no saber sobre què cantar.

Et costa parlar de tu a les cançons?

Jo sóc tímid per naturalesa i quan poses alguna cosa teva en una cançó és com obrir-te en canal davant de tothom i fa cosa. Però després t'adones que al que ens dediquem és a explicar coses i que t'has de deixar anar.

En aquest disc hi ha només dues cançons que arribin als tres minuts i moltes ni tan sols arriben als dos. Et costa fer lletres?

Sí que em costa fer lletres, però no faig les cançons curtes per això. És per la mandra de *currar-me* més una cosa si l'essència ja hi és. I també perquè sempre m'han agradat les cançons curtes. Prefereixo que una cançó et deixi amb ganes que no que t'acabi afartant.

En alguna entrevista has dit que has creat un personatge per pujar als escenaris. Això és fruit d'aquesta timidesa?

Jo crec que sí. També, a mesura que vas fent concerts, inconscientment et vas creant una mica un personatge. En els escenaris sóc bastant jo, però sí que accentues algunes coses i en magnifiques algunes altres, per una banda per perdre la timidesa i, per l'altra, per intentar fer-ho passar bé a la gent.

En algun moment has sentit la necessitat de trencar amb aquest personatge?

Sóc conscient que és una cosa que va amb la feina. Sí que hi ha dies que dius 'per què he de fer el pallasso o intentar ser divertit?', però crec que és la feina. Si anés amb un discurs *xungo* i a passar-ho malament, no tindria gràcia.

"Amb moltes de les cançons que he anat fent, quan les veia gravades, pensava 'quina vergonya això que estàs dient!'"

A "Sentit comú" fas una crítica als discursos i a les opinions que es donen com a veritat absolutes. La plantejges com una anticancó protesta?

Una mica sí. És intentar fugir dels dogmes i de les veritats absolutes, que en realitat són difícils de mantenir en el temps perquè la realitat és canviant i al final has de menjar-te les teves pròpies paraules. A més, hi ha certa gent amb vocació de pontificar i d'imposar la seva visió del món. I el sentit comú que tots entenem com a tal de vegades és erroni.

T'amagues molt darrere la ironia i l'humor. És una manera de sentir-te més còmode?

De sentir-me més còmode i de cobrir-me una mica més les espatlles davant d'això que comentàvem ara. Si defenses una cosa molt convençut, després potser t'has de menjar les teves pròpies paraules.

Fer una cançó clarament política o amb un discurs molt directe, et seria complicat?

El problema que tinc és que no sé quina és la meva visió concretament. Ara bé, sí que tinc idees i les deixo anar, i he fet alguna cançó estrictament política.

A "Les coses" cantes que "Les coses molen mogollón". Hi ha un punt de provocació a l'hora de fer versos com aquests?

No sé si n'hi diria provocació. Potser sí que ho és, però sense massa voluntat de provocar. Sí que hi ha una intensió de treure solemnitat a les cançons i utilitzar el sentit de l'humor. Intentar treure la imatge que estàs dient alguna cosa perquè ho creus convençudament.

A "Núcleo duro" reclames "que nos dejen en paz". La voluntat del disc és demanar que, més enllà de sistemes i dogmes, ens deixin en pau?

Sí, és un dels meus anhels. Jo em debato entre viure en aquest sistema i voler-lo canviar i la idea utòpica de poder fugir-ne i que ens deixessin tenir un tros de terra per conrear els nostres aliments i poder viure al marge de tota aquesta bogeria del mercat i el consum en què estem immersos. Sembla que apareixes aquí i no pots viure una realitat diferent!

Et sents antisistema?

Sóc totalment antisistema, si ens referim al sistema econòmic i amb què els humans ens relacionem i ens organitzem. La humanitat fa coses brutals i increïbles i hi ha coses bones del món en què vivim, però l'enfocament és completament erroni i ho estem veient dia a dia amb els refugiats, la gent que mor de gana i les barbaritats que cometen grans empreses només pels seus beneficis.

Musicalment, també et sents antisistema?

En aquest cas, no ho sé. Una de les coses que més m'agrada de la música darrerament és la música comercial, el producte que és clarament un producte de mercat. Ara bé, també m'agradaria estar una mica al marge en algunes coses de la indústria musical, per exemple.

"Jo em debato entre viure en aquest sistema i voler-lo canviar i la idea utòpica de poder fugir-ne i que ens deixessin tenir un tros de terra per conrear els nostres aliments i poder viure al marge de tota aquesta bogeria del mercat i el consum en què estem immersos"

LA TORNADA
Roser Gamonal

Havies començat fent hardcore i punk. Et sents molt llunyana aquella etapa?

Ja quasi ni me'n recordo, dels primers grups que tenia. Quasi tota la vida he estat fent un estil de música i ara em queda una mica més lluny, però l'essència apareix en la música que faig. En aquest disc, per exemple, el segon tall té un ritme de bateria a la tornada que podria ser de punk-rock californià.

En algun moment trobes a faltar aquella potència musical?

Sí, sempre tens una mica de *mono* de fer soroll. El punk i el hardcore són una explosió de ràbia i és el millor tractament antiestrès que hi pot haver.

A les cançons d'aquest disc no hi ha ràbia?

Amb cançons com "Núcleo duro", malgrat que després queden bastant més dulcificades, en un inici la idea és fer una cançó amb mala llet, perquè el missatge també ho demana. Tot i que, de vegades, en una cançó canyera també m'agrada jugar amb el contrast i fer-la més tranquil·la, encara que hi hagi un missatge molt punk.

LA PREGUNTA DE LA SETMANA

Cybee pregunta

T'agradaria viure 800 anys?

Joan Colomo respon

No, la veritat. De fet, tinc dubtes de si m'agradaria viure'n 80. El tema d'acabar un altre cop amb les *papilles* no m'enrotlla massa. La vellesa em fa bastanta por i bastanta mandra. 800 anys? Quin drama!

?

Joan Colomo pregunta al protagonista de la setmana vinent

Creus que és factible ser músic i no tenir cap patologia mental?

 Me gusta G+ Compartir

EL TEST DE LA TORNADA

Quin és el primer concert a què vas anar a la teva vida?

A la Playa de la Concha de Donosti, a veure un concert gratuït de Duncan Dhu.

El primer cotxe que vas tenir?

Un R5 vermell.

Un personatge fictici que admires?

La Pantera Rosa (la de dibuixos).

Un lloc on perdre's?

Per Terol, per exemple.

Menjar de l'àvia o menú degustació?

Menjar de l'àvia.

Un mite eròtic confessable?

En tinc molts i tots confessables. Des de la cantant dels Cardigans fins a la Rihanna.

Amb qui preferiries anar a sopar: amb l'Eduard Punset o amb l'Albert Espinosa?

Amb l'Albert Espinosa.

Quines tres coses salvaries de casa si hi hagués un incendi?

Una guitarra, una altra guitarra... tres guitarres!

Quin és el teu pitjor concert?

En tinc un munt, però el cervell és llest i vas esborrant les pitjors etapes.

Has mirat mai *Gran Hermano*?

Fa poc vaig veure el primer programa del *Gran Hermano* de famosos i em vaig quedar molt a quadres.

Quin diari llegeixes habitualment?

Cada cop ho tinc més difícil per triar el diari. El que menys ràbia em fa m'acaba fent ràbia, així que vaig canviant.

Amb quin personatge de *Plats Bruts* et quedaries?

Pots creure que només em ve al cap en Joel Joan?

Amb qui no et faries mai una *selfie*?

Jo em porto bé amb tothom, em podria fer una *selfie* amb qui sigui!

Per acabar, sabries completar una cançó de Mazoni que diu: "No n'hi ha prou amb la felicitat..."

Exigim eufòria.

Nada
Joan Colomo
Sistema

1	Nada	1:04
2	Calidoscopi	2:08
3	Un Nantes y un Después	1:57
4	Enmienda a la Totalidad	2:50
5	El regal	3:04
6	Tristesia	2:45
7	Les coses	2:30

[Avis legal](#) - [Subscriu-t'hi](#) - [Contacta'ns](#)

AMB EL SUPORT DE:

fundació sgae

AMB EL PATROCINI DE:

Ladeus
WEB BRANDING

*la vinyeta

REVISTA LA TORNADA

C/Ramon Muntaner, 22, 3r, 2a 17005 Girona - T. 616 70 49 74 redaccio@latornada.cat

Utilitzem cookies pròpies i de tercers per millorar la seva experiència de navegació al nostre lloc web. Si continua navegant, considerem que accepta el seu ús. Pot obtenir més informació sobre la nostra política de cookies i com canviar-ne la configuració al següent enllaç: [Més informació](#)

TANCAR

 LADEUS WEB BRANDING